

MANIFEST

La reivindicació esportiva de Catalunya ve de molt lluny. De fet, Catalunya va participar del naixement de l'esport modern al segle XIX amb la creació d'entitats i de diverses competicions, així com amb la fundació d'algunes de les primeres federacions internacionals, com les de rugbi i excursionisme. I possiblement n'hagués participat de més si no li hagués estat prohibit. L'Espanya del segle XX va frenar-ho tot amb dues dictadures, la de Primo de Rivera (1923-1930) i la de Franco (1936-1975). És a dir, Catalunya ha viscut la meitat del segle XX sota dues dictadures que li prohibiren i negaren l'existència. Els catalans membres d'organismes internacionals van ser expulsats i substituïts per la força; i la discriminació envers els esportistes i els clubs catalans, practicada per les institucions i els mitjans de comunicació espanyols, des d'aleshores ençà, mai no ha canviat l'actitud essencial de negació de Catalunya com a nació diferenciada.

Avui, l'esport català pateix la crisi econòmica i política que viu el país i, davant del procés de canvi que vivim, no vol ni pot estar-ne al marge.

1. L'esport català malviu per falta de capacitat de finançament i els seus recursos econòmics actuals no es corresponen amb els èxits i el potencial organitzatiu i esportiu demostrats.
2. L'escassa capacitat de finançament i de recursos en relació al nom i als èxits assolits obeeix únicament a la manca de poder polític, i resulta escandalosa quan es compara amb la de qualsevol estat independent. L'esport català també denuncia, en conseqüència, el dèficit fiscal de 16.000 milions d'euros respecte a l'estat espanyol, que espolia els catalans any rere any.
3. A l'espoli general, s'hi afegeix que les federacions i el govern espanyol, per via del Consejo Superior de Deportes, no distribueixen proporcionalment la riquesa que obtenen fruit dels èxits esportius de les seves seleccions, els quals no s'explicarien sense l'esforç, la inversió i el talent de l'esport català, tant de les entitats i directius, com dels esportistes.

4. L'esport català no se'n pot sortir amb l'èxit que mereix si Catalunya no esdevé un estat independent. I és per això que la gent de l'esport considerem que cal anar ràpidament per feina i sumar esforços perquè el nou estat català sigui ben aviat una realitat.
5. Tenir un estat propi es tradueix en beneficis tan evidents i importants per les seves repercussions sobre l'esport i el país, com poder veure i gaudir de les seleccions catalanes participant en competicions internacionals i poder col·laborar, des de l'esport, en la difusió i millora de la marca Catalunya, amb tot el que això implicaria per a l'economia del país.

L'esport, doncs, ha d'empènyer cap a la independència perquè és la via més ràpida per poder ser i créixer com volem, perquè tots desitgem viure en un país millor, perquè volem participar de la seva construcció i perquè volem gaudir de la normalitat pròpia de les nacions que són estats reconeguts amb totes les seves conseqüències.